

EDEBİYAT FAKÜLTESİ DEKANI
PROF. DR. MAZHAR ŞEVKET İPŞİROĞLU'NUN
SÖYLEVİ

Muhterem Profesör arkadaşlarım, aziz talebe;

Profesör Ernst v. Aster'in aziz hatırasını anmak maksadiyle bir araya geldiğimiz şu sırada, bütün Üniversite ailesinin, muhtelif Fakültelere mensup Profesör ve talebenin, Edebiyat Fakültesinin büyük acısına iştirak ettiğinden emin olarak söze başlıyorum. Çünkü 15 yıldan beri, İstanbul Üniversitesi ile uzaktan veya yakından alâkası olup da, Aster adını tanımayan bir kimseyi ben tasavvur edemiyorum. Bir Üniversite Profesörüne, böyle geniş ölçüde, mensup bulunduğu Fakültenin sınırlarını aşarak bütün Üniversiteye yayılan bir şöhet, pek nadir hallerde nasip olur.

Aster, fikir hayatının olgunluk çağını Üniversitemize hasretmiş bulunan bir Profesördü. Hayatının son 15 yılını, İstanbul Üniversitesinde, başta Edebiyat Fakültesi olmak üzere muhtelif Fakülte-lerde hocalık vazifesi başında geçirmiştir. Bu müddet zarfında sayısız talebesi yetişmiştir. Bunlardan çoğu bugün hayata atılmış bulunuyor. Fakat hiçbiri ondan mänen uzaklaşmış değildir. Talebesi ile von Aster'in pek candan bir münasebeti vardı. Bu münasebet, son yıllarında, sıhhati bozulmaya başladığı sırada gevşememiş, aksine kuvvetlenmiştir. Son günlerinde, adetâ yetişmekte olan genç insanlardan kuvvet alarak yaşıyormuş gibi bir hali vardı. Ağır hasta olduğunu hepimiz biliyorduk. Yalnız talebesine bunu inandırmak mümkün olamıyordu. Sınıfa girdi mi, talebenin karşısında, gür ve sıcak sesi, zayıf vücudunun çektiği maddî ıstırapı hiçbir zaman belli etmiyordu. Onun ölümü ile, Edebiyat Fakültesinin hocaları safında büyük bir boşluk açılmış bulunuyor.

Aramızda, meslekdaşlarımız arasında, onun herkesten ayrı bir yeri vardı. Onunla Fakültemize eski bir Üniversite tradisyonunun karıştığını daima duyardık. Hiçbir otorite iddiasında bulunmadığı

halde, daima onun fikrini sorar, daima ondan istifade eder ve ona danışmadan bir şey yapmayı istemezdik. Aramızdan ayrılması ile Fakültemizin bünyesinden bir temel taşının koptuğunu duyuyoruz.

Fakat onu yalnız hoca ve meslektaş olarak değil, insan ve arkadaş olarak da arayacağız. Profesör von Aster'in, kendisi ile temas edenlerin gönlünü kolaylıkla kazanmasını bilen bir hali vardı. Herkes onu sever ve herkesten o hürmet görürdü. Fakat onun asıl hakikî hüviyetini, onu ancak yakından tanıyanlar bildirdi ve hayata olan içten bağlılığına, zekâsının canlılığına, zevkinin inceliğine hayran kalırlardı. Her zaman hazırcevap, zarif, şakacı, hususî görüşmelerinde tadına doyumlamıyan bir insandı. Fakat onu yakından tanıyanlar, başka bir şeyin daha farkına varırlardı, ahlâkının dürüstlüğü ve ruhunun sanümiyetiyle karşılarıydı. Aster son derece yumuşak, sevgiye ihtiyacı olan bir insandı, ve kendisine karşı gösterilen her alâkaya, insanı adetâ mahçup bırakacak şekilde teşekkürle mukabele ederdi. Başkalarının dertlerine ve üzüntülerine, ne kadar anlayışla ve ne kadar yürekten iştirâk ettiğini, bütün dostları kötü günlerinde öğrenmişlerdi. Fakat kendi hayatının buhranlı zamanlarında felâketi ne kadar büyük bir metanetle karşılamasını bildiğini de, onun kara günü dostları pek iyi bilirler.

Prof. von Aster'in ölümü ile, talebesi kıymetli bir hoca, arkadaşları iyi bir insan ve vefakâr bir dost kaybettiler. Hepimiz, talebesi ve arkadaşları, şu anda, onun Üniversiteye ve Edebiyat Fakültesine yaptığı hizmetleri minnet ve şükranla anarken, büyük ve derin tesseür içinde, onun aziz hatırasının bir daha hafızamızdan silinmeyeceğini biliyoruz.